

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. Перник, 21.01.2011 г

Административен съд- Перник, в закрито съдебно заседание на двадесет и първи януари две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

като разглежда докладваното от председателя Георгиев КНАХД № 1 по описа за 2011 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 229 л сл. от АПК.

Образувано е по частна жалба на М.И.С. против Определение № 221/30.11.2010 г. постановено по н.а.х.д. № 503/2010 г. на Районен съд- Радомир, с което е оставена без разглеждане жалбата му срещу наказателно постановление № 51-А48/10.11.2010 г, на Директора на Регионална инспекция по околната среда и водите- Перник (РИОСВ) и е прекратено производството по делото.

С обжалваното НП ка М. Иване Е С. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 500 (петстотин) лв. на основание чл. 104в, предл. 1 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО) за неизпълнение на предписание при констатирано нарушение - нерегламентирани сметища, дадено на основание разпоредбата на чл. 93, ал. 4 от ЗУО.

С жалбата се иска стмяна на атакуваното определение, като постановено в нарушение на процесуалния закон, при неправилно тълкуване на разпоредбата на чл. 117а ст Закона за управление на отпадъците (ЗУО) , която регламентира необжалваемост на НП, с които се налага глоба в размео на до 500 лв. Твърди се още и наличие на противоречие на текста на чл. 117а от ЗУО с чл. 47 и чл. 52 на Хартата за основните права на ЕС и с Конституцията на РБ.

Ответникът по жалбата не взема становище.

Частната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по ч л. 230 от АПК, от надлежна страна и срещу определение ст категорията по чл. 229, ал. 1, т. 1 от АПК.

Административен съд- Перник, слец като разглежда делото по реда на глава тринадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) намира, че жалбата е неоснователна. Съображенията за това са следните:

За да постанови обжалваното определение Районен съд-Радомир се е съобразил с разпоредбата на чл. 117а от ЗУО, която е императивна и Е г.рекл. първо фиксира точно определен размер на глобата- до 500 лв., под който размер санкцията не подлежи на обжалване. Изложените от жалбогодателя съображения за неправилно тълкуване от страна на районния съд на текста на чл. 117а от ЗУО относно точните параметри на заложения размер, под който НП не подлежи на обжалване, нямат основание. Визираната липса на израза „включително" след цифрата 500, прм наличието и в края на изречението след цифрата 2000 лв., отнасяща се за случаите на налагане на имуществена санкция, не може да бъде основание за изключване на глобите в размер **на** 500 лз. , от кръгс! на необжалваемите, По аргумент за по-силното основание, по пътя на логическото тълкуване се налага изводът, че дори и граматически първата цифра от 500 да е изключена от действието на израза „включително", то щом законодателят е употреби;: лзраза. по отношение на имуществената санкция, чийто размер е значително по- висок, а именно 2000 лв. като необжалваем минимум, правилото се отнася и за пониския размер. В противен случай, ще бъдем изправени пред абсурда да не подлежат на обжалване НП, с които . се налага санкция в размер на 2000 лв., а да подлежат на съдебен контрол постановления, с които се налага санкция от 499, 99999... лв. { съобразно примера на жалбоподателя) . Когато (както в този случай) уреденият случай е гю- илфок (тук като цифрово изразение на волята на законодателя) от неуредения, то тогава логиката ще важи и за неуредения, акс приемем че не е уреден. Именно тази логика е в основата и на предвидените възможности за преодоляване на празноти или неясноти в нормативните актове по чл. 44, ал. 2 от Закона за нормативните актове.

На основание гореизложеното изразът „включително" съдът приема за отнасящ се и за двата зида санкция, изключени от кръга на обжалваемите съгласно разпоредбата на чл. 117а от ЗУО - и за глобата, и за имуществената санкпия.

Изключването на съдебния контрол по силата на тази разпоредба на ЗУО води до недопустимост на съдебното производство за проверка на акта на всички основания за законосъобразност, включително и на посочените в настоящата жалба. В конкретния случай наказателното постановление е влязло в сила от момента на неговото постановяване, по силата на разпоредбата на чл. 64, б."а" от ЗАНН, поради което правилни за изводите на нъззивния съд, че жалбата следва да се остави без разглеждане, а производството да бъде прекратено като процесуално недопустимо.

Настоящата касационна инстанция намира, че постановеното от Районен съд- Радомир определение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено В сила.

Относно твърдяното противоречие на чл. 117а от ЗУО с Хартата на основните права на Европейския съюз във връзка с чл. 5, ал. 4 от Конституцията, съдът счкта, че разпоредбите, на които се позовава жалбоподателят, прогласяващи правото на

справедлив съдебен процес, ме забраняват абсолютно всякакво негово ограничаване. Не е х^ключека г/оз.мoжнoстът за въвеждане на необжалваемост на определен в :-закон актове. Напротив, Хартата в чл. 52 го допуска, кога го ограничението е въз основа на закон. З настоящия случай :?ова е ЗУО.

Изцяло в правомощията на националния законодател е определянето на адм^нкстративнонаказателната политика, т. е. налагането на административни наказания, като част от правораздавателна дейност на държавата, при констатирано нарушение на установения административен ред на държавно управление. Така изцяло в нагоните правомощия е и изключването на съдебния контрол в изрично определени случаи, какъвто е настоящият.

Освен това следва да се има л~оедвид и правомощието на Конституционния съд дадено му в чл.:. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията, да се произнася за съответствието на законите с международните договори, по които Република България е страна. Такова произнасяне 36 несъответствие из разпоредбата на чл. 117а от ЗУО с международен договор н^ е налице към настоящия момент. Дори и да се намери несъответствие, то следва да бъде преодоляно по посочения ред, защото приоритетът е на основния закон. Предимството прогласено в чл. 5, ал. 4 от Конституцията не е предимство пред конституционните разпоредби и обратната теза може да доведе до неблагоприятен резултат и до парализиране действието на норми на върховния и основен закон на републиката (в този смисъл е и Непение №4 от 01.04.1999 г. на КС на РБ по КД №31/98 г.).

А органите на съдебната власт са длъжни да зачетат и приложат посочената законова разпоредба при осъществяване на правораздаване. Не е налице основание за неприлагане на законовото ограничение за обжалване.

Водим от гореизложеното Административен съд- Перник

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ В СИЛА Определение №221/30.11.2010 г. постановено по н.а.х.д. № 503/2010 г. на Районен съд- Радомир, с което е оставена без разглеждане жалбата на М.И.С. *** и е прекратено производството по делото срещу наказателно постановление №51-А-48/10.11.2010 г. на Директора на Регионална инспекция по околната среда и водите- Перник.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /П/

ЧЛЕНОВЕ: /П/